

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῶνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοὺς βιβλιοπωλείους Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. γ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

3. Ὁδὸς Ὀμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθὺνεται ἡ συντάξις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματῶσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες κατὰ τὸν XIX αἰῶνα. — Ἡ νῦξ τῶν Χριστουγέννων (ὑπόδος Μαρίας Ζερβοῦδάκη). — Ἡ νῦξ τοῦ Νέου Ἑτους (ὑπόδος Μαρίας Πινέλλη). — Ἡ Χειραφετημένη (ὑπόδος Μαΐας). — Ἐθν. ἑορτὴ Κυριῶν. — Ἀλληλογραφία. — Σύνταξις. — Βιβλία—Εἰδηποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς κατὰ τὴν Schiller (ὑπόδος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

Ἡ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΥΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΑΣ ΤΗΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΕΥΤΥΧΕΣ

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ XIX ΑΙΩΝΑ

Εἰς αἰὼν θνήσκει! Μεγάλῃ καὶ ἐπιβάλλουσα στιγμή δ' αὖ τὴν ἐξέλιξιν τῆς αἰωνιότητος. Σταθμὸς τοῦ χρόνου, δι' οὗ ἀναμετρεῖται ἡ ζωὴ τῶν ἔθνων καὶ τῶν λαῶν. Σύνολον ἐτῶν καὶ ἡμερῶν, καθ' ἃς ἡ ἀνθρωπότης δύναται νὰ μεταβάλλῃ τοὺς ὅρους τῆς ὑπάρξεώς της, καθ' ἃς νέαι ἀρχαὶ καὶ νέαι ἰδέαι δύνανται νὰ ριζοβολήσουν, καθ' ἃς παλαιὰ κοινωνικὰ οἰκοδομήματα καταρρέουσιν καὶ ἐπὶ τῶν ἐρείπιων αὐτῶν νέα ἀνιδρύνονται.

Οἱ αἰῶνες, οἱ κατανέμοντες τὴν ἀναρχον καὶ ἀτελείωτον χρόνον εἰς μεγάλα στάδια, παρίστανται καὶ αὐτοὶ ἀπέναντι τῆς ἱστορίας ὡς προσωπικότητες με ἴδιον τύπον καὶ ἴδιαν φυσιογνωμίαν, με ἴδιον πνεῦμα καὶ ἴδιον χρωματισμόν. Ὑπῆρξαν αἰῶνες σκοτεινοὶ καὶ αἰῶνες χρυσοῦ, αἰῶνες δέους καὶ τυραννίας καὶ αἰῶνες ἐλευθερίας, αἰῶνες ὀπισθοδρομικοὶ καὶ αἰῶνες τῆς προόδου, αἰῶνες τοῦ σιδήρου καὶ αἰῶνες τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους.

Ὁ XIX αἰὼν ἂν δὲν ὑπῆρξε χρυσοῦς αἰὼν, ὑπῆρξεν ἕως διὰ τὴν ἀνθρωπότητα μέγας, διότι ὁ εἶναι αἰὼν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀγάπης, ὁ αἰὼν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς

ισότητος! Αἱ δέλτοι τοῦ ἀντιπαρέρχονταί με μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πάντοτε σφραγίδα τῆς πάλης καὶ τοῦ ἀγῶνος πρὸς ἐπικράτησιν τῆς ἀληθείας, με ἓν καὶ τὸ αὐτὸ σύμβολον, τὸ τῆς ἐλευθερίας τῶν συνειδήσεων, με μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σημαίαν, τὴν τῆς ἰσότητος καὶ ἀδελφότητος.

Ἄλλ' ὁ XIX αἰὼν, ὃν ἀπεχαιρετίσαμεν χθὲς καὶ ὃν κηδεύομεν σήμερον, ἔχει καὶ ἄλλον εἰδικὸν χαρακτηρισμόν. Εἶναι ὁ αἰὼν τῶν γυναικῶν. Ἴσως μάλιστα ὁ τίτλος τοῦ οὗτος θὰ ἴσκει, ἵνα τὸν χαρακτηρίσῃ ὡς αἰὼνα τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἰσότητος, ὡς αἰὼνα τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης. Ἐὰν αἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου ὅλου ἤθελαν νὰ ἀναγνωρίσουν πόσον εὐεργετικὸς ὑπῆρξεν ὁ XIX αἰὼν δι' αὐτὰς καὶ ἀπεφάσιζαν νὰ ὑψώσουν εἰς τιμὴν τοῦ ἀνδριάντα, ἔνθ' ἠρκοῦν βεβαίως ὅλα τὰ πολύτιμα κοσμήματα ἀναγεφυμένα, ὅπως τὸ χρυσὸν μνημεῖον τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν φανῆ ἀντάξιον τῶν εὐεργεσιῶν καὶ τῶν ἀτιμῶν δώρων, τὰ ὅποια κατὰ τὰ ἑκατὸν αὐτὰ τῆς διαρκείας τοῦ ἔτη ἐσκορπίσθησαν εἰς τὸν δρόμον τῶν.

Ἄλλ' αἱ γυναῖκες τοῦ XIX αἰῶνος ὑψώσαν εἰς αὐτὸν ἓν ὠραιότερον ἀκόμη μνημεῖον, ἓν μνημεῖον ἀφθιτον, με τοὺς θησαυροὺς τῆς καρδίας τῶν καὶ τὰς φωτεινάς ἀκτῖνας τοῦ τοῦ πνεύματός των. Αἱ γυναῖκες τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ με τὰς ἀβρὰς καὶ τρυφεράς χεῖράς των, τῶν ὁποίων τὰς ἐλύσεις διέερθε καὶ τὰς σιδηρὰς πέδας θῆραυσεν ὁ αἰὼν αὐτὸς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης, ὠκοδόμησαν ἐπὶ τῶν ἐρείπιων τοῦ παλαιοῦ κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος τὸ νέον οἰκοδόμημα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀληθείας, τὸ ἀποτελοῦν τὴν μεγαλητέραν δόξαν τοῦ καὶ στολίζον τὰς ὠραιότερας σελίδας τοῦ. Ὅπου δὴπου καὶ ἂν ἀναζητήσωμεν τὰς γυναικείας χεῖρας, αἰτινες ἐπέτελεσαν τὸ μέγα τοῦτο ἔργον, εἴτε ἐπὶ τῶν κοινωνικῶν κορυφῶν, εἴτε ἐπὶ τῶν χαμηλῶν λαϊκῶν στρωμάτων, εἴτε εἰς λαοὺς προηγμένους εἰς τὸν πολιτισμόν, εἴτε εἰς κοινωνίας μικράς, μόλις καὶ πρὸ δλίγου χειραφετηθείσας, παντοῦ βλέπομεν τὴν γυναῖκα με τὴν μικρὰν σκαπάνην τῆς ἀληθείας εἰς τὴν χεῖρα, καταρρίπτουσαν ἐκ τοῦ παλαιοῦ ἐρείπιου που ὀγκολίθους εὐρωτιῶντας καὶ που μικρὰ λιθάρια, τὰ ὅποια ἐφθειρεν ὁ σάραξ τῶν τυραννικῶν προλήψεων καὶ τοῦ δουλι-

κοῦ παρελθόντος. Πικροῦ τὴν βλέπομεν ἀποκαθαίρουσαν τὸν δρόμον τῆς ζωῆς τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν λαῶν. Πικροῦ ἀνζήτουσαν τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ σκορπίζουσαν ἀκούραστον τὰς ἀκτίνας τῆς νέας ζωῆς. Πικροῦ μὲ τὴν σημεῖαν τῆς ἀγάπης, πρωτοστατοῦσαν εἰς τὰ μεγάλα ἔργα τῆς φιλανθρωπίας. Πικροῦ μὲ τὸ σύμβολο τῆς ἀλληλεγγύης ἐξευγενίζουσαν τὴν ἐργασίαν καὶ διανοίγουσαν τὸν δρόμον πρὸς τὴν πρόοδον τῶν μικρῶν καὶ ἀσθενῶν. Πικροῦ μὲ τὸν σταυρὸν τῆς αὐτοθυίας καὶ αὐταπαρνήσεως μοχθοῦσαν, ὅπως δημιουργήσῃ ἐν παρὸν συμφῶνον πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀληθείας, τὸ ὅποσον θὰ κυοφορήσῃ τὸ μέγα μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος.

Εἰς οὐδένα ἄλλον αἰῶνα ἢ γυνὴ δὲν ἐνέσχευσε πιστότερον τὸ σύμβολον τῆς δι' αὐτῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ, τὸ Σύμβολον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ χριστιανικὴ θρησκεία θεμελιῶσθαι ἀναγέννησεν τὸ ἀνθρωπίνου γένους, τὸ σύμβολον τῆς θεομήτορος γυναικός, ὅσον κατὰ τὸν αἰῶνα αὐτόν.

Οἱ ἄγονοι πρῶτοι αἰῶνες τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸν ὅποσον ἡ ἀνδρική ὑπεροφία εἶχε μεταβάλλει εἰς δόγμα τυραννίας καὶ μαρτυρίου, φέρουσιν εἰς τὰς σκοτεινὰς σελίδας τῶν πολλὰς κηλίδας, αἵματος καὶ εἰκονίζουσι πολλὰς σκηνὰς ἀγριότητος καὶ ἀπανθρωπίας, ὥστε νὰ εἶναι πλέον ἢ βέλαιον ὅτι τὸ σύμβολον τῆς διὰ τῆς γυναικὸς θείας ἐνανθρωπίσεως δὲν εἶχε ποσῶς κατανοηθῆ, ἀλλ' οὕτως ὅτι τὸ ἕδαφος εἶχεν εἰσέτι προετοιμασθῆ πρὸς κατανόησιν μιᾶς τόσοῦ μεγάλης ἀληθείας.

Ἐπρεπε αὐτῇ ἡ γυνὴ, ἀφυπνιζομένη νὰ μελετήσῃ κατὰ κατανόησιν τί ἐσυμβόλιζεν ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν διὰ τῆς πτωχῆς καὶ ἀλώας παρθένου ἐνανθρωπήσιν του. Ἐπρεπε νὰ διέλθουν οἱ αἰῶνες τοῦ σκοτοῦ καὶ τοῦ ἡμίφωτος, ὅπως εἰς τὸν αἰῶνα αὐτόν βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἡ γυνὴ ἐξαρθῆ εἰς τὸ φῶς τὸ ἠλικὸν, εἰς τὸ ὅποσον ἔταξεν αὐτὴν ὁ ἰδρυτὴς τῆς μεγάλης θρησκείας τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀδελφότητος.

Διὰ τοῦτο σήμερον, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ εἰκοστὸς αἰὼν προβάλλει ἐνώπιόν μας μὲ ὄλον τὸ θέλητρον τοῦ νέου καὶ μὲ ὄλον τὸ μυστήριον τοῦ ἀγνώστου, ἡμεῖς στρέφομεν καὶ πάλιν πρὸς τὸν ἀπερχόμενον καὶ συλλέγομεν εὐλαδῶς τὰς δάφνας καὶ τὰ ἀνθή, μὲ τὰ ὅποια εἰς τὴν μακρὰν πορείαν τοῦ ἐστερᾶντος τῶν γυναικείας κεφαλὰς καὶ ἐστῆλινε τὸσα γυναικεῖα στήθη. Διὰ τῶν ἀνθῶν καὶ τῶν δαφνῶν τούτων θὰ πλέξωμεν τὸν πολυτίμον στεφάνον, ὃν θὰ ἀφιερῶσωμεν εἰς τὴν ἀθάνατον μνήμην του.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

(Ἐπεισόδιον τοῦ ἐν Τριάνθαλα πολέμου κατὰ τὸ 1881)

Ὁ λοχαγὸς Βερζὲ ἠνωρθῆ ἐπὶ τῶν ἀναβολῶν του καὶ παρατηρῶν περὶ του, ἐδοκίμασε νὰ διαπεράσῃ τοῦς σωρευμένους βράχους καὶ θάμνους, τὸν ἀδεξιὸν λαβύρινθον, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ὀλλανδικὸν ἀπόσπασμα ἐζήτει ἀνωφελῶς ὄδον, ὅπως ἐνωθῆ μὲ τὸ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ Ζουβέρ εἰς Spitz-Kop κυρίον σῶμα.

Ἦτο ἡ ἑσπέρα τῶν Χριστουγέννων. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπλανῶντο οἱ δὲ Βέρζερ κεκαλυμμένοι μὲ τὸν πλατὺν καστὸρινον πῖλον, τὴν κραιμπίναν ἐπὶ τοῦ ὤμου, φορτωμένοι μὲ

ὀβίδας τηλεβόλων, ὠδεον ἐπιπόνως μὲ τὸ μέτωπον χαμηλὰ, κουρασμένοι ἐκ τοῦ κόπου, τῆς ζέστης καὶ ἀνητυχίας. Εἰς τὴν παραχῆν ὑποχωρήσεως τοῦ στρατοῦ τῶν ἐκτοπισθέντος ἐκ τῶν ὑψωμάτων τῆς Spitz Kop ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, εὐρέθησαν ἐρριμμένοι ἐντὸς σειρᾶς ὀρέων, χωρισθέντες ἐκ τῶν συντρόφων τῶν ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἐπλανῶντο εἰς τὴν τύχη. Ἡ μάχη θὰ εἶχε τελειώσῃ διότι οἱ πυροβολισμοί, οἵτινες τοῦς ὠδήγουν ἔπαυσαν, νύξ δὲ ὀρητικὴ τῶν τροπικῶν χωρῶν, κατεπλημύρει σκότους τὰς βαθεῖας φάραγγας.

Κατὰ τὴν ἐνάτην ὥραν ὁ Βερζὲ καὶ οἱ τριάνκοντα σύντροφοί του, κατελθόντες μίαν φάραγγα, εὐρέθησαν αἰφνιδίως πρὸ μεγάλου ἐπιπέδου ὀπισθεν τῶν αἰ κορυφαί τῶν ὀρέων ἐχάνοντο εἰς τὸ σκότος οὐρανοῦ θυελλώδους ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν δάση ἀπέραντα, ἐγκλείοντα λαμπρὰς βοσκὰς ἐξετείνοντο μέχρι τῆς ὄχτης ποταμοῦ, ὅστις ἔλαμπεν εἰς τὸ σκότος ὡς λεπὴ χαλυβδίνη. Ὀμίχλαι γαλακτώδεις ἐκάλυπτον τοῦς ἀστέρας καὶ ἐκύλιον βραδέως τοῦς μὲν ἐπὶ τῶν δέ. Οὐδὲν φύσημα ἐτάραττε τὴν ἀτμόσφαιραν ἢ θερμότης ἦτον ἀνυπόφορος. Ἄφνης αἱ γιγάντειοι κλάμοι τοῦ ἔλους ἐταράχθησαν καὶ πελώριοι ὄγκοι ἐξῆλθον μετὰ πατάγου ἐκ τῶν βορβορώδων ὑδάτων· οἱ ἐλέφαντες θορυβηθέντες, ἐξῆλθον ἐκ τοῦ βορβορώδους λουτροῦ τῶν καὶ ἐπέστρεφον βαρεῖς εἰς τὸ δάσος.

Οἱ στρατιῶται ἐστάθησαν καὶ ἐκάθισαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὅτε εἰς ἐξ αὐτῶν σηκωθείς εἶπε :

- Βλέπω ἐν φῶς.
- Ἀκούω πυροβόλον, ὑπέλαβεν ἕτερος.

Ἄπαντες παρεγῆρησαν καὶ ἠκούσθησαν ἐν φωτεινῶν σημείων διετρύπα τὸ σκότος καὶ ἀντηνακλᾶτο ἐπὶ τοῦ ὕδατος, εἰς ὑπόκωφος κρότος ἠκούσθη ἀπὸ μακρᾶν εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός.

Τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα ἐβάδιζε πρὸς τὸ φῶς καὶ ἐντὸς ὀλίγου ὁ μαυρὸς ὄγκος μιᾶς μεγάλης οἰκίας ἐφάνη ἐμπροσθέντων ὁ λοχαγὸς ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του εἰς τὴν θύραν καὶ ἔσπρωξε τὸ χονδρὸν παραθυρόφυλλον μὲ τὸ κοντάκιον τοῦ ὄπλου· τὸ φῶς τὸ ὅποσον ἔλαμπεν, ἔσβυσε παρευθὺς, τὸ παράθυρον ἤνοιξε καὶ εἰς σωλὴν ὄπλου ὡς ὄφει ἐξῆλθεν.

- Ποῖος εἶναι ; ἠρώτησεν ὀλλανδιστὴ μίαν τραχεῖα φωνή ;
- Φίλοι, ἀπήντησεν ὁ ἀξιωματικὸς.

Τὸ ὄπλον ἐξηφάνισθη, ἡ θύρα ἤνοιξε, καὶ τρεῖς πρόσωπα παρουσιάσθησαν πρὸ τῶν στρατιωτῶν· κατὰ πρῶτον εἰς γέρον κατὰλευκος καὶ ἐξασθενημένος, ὅστις ἐστήριζετο ἐπὶ βραχέος ὄπλου· κατόπιν γυνὴ θορυβημένη κρατοῦσα μὲ τὰς τρεμουσὰς χεῖράς της λάμπαν· ὀπισθεν δὲ τῶν δύο χωρικῶν, μίαν νέαν κόρη, ἀληθῆς ὀλλανδῆ, ξανθὴ καὶ κόκκινη μὲ ὀφθαλμοὺς γλαυκούς· ἐστέκε ο εὐθυτενῆς ὑπερηφάνως.

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς ὑπεδέχθησαν τοῦς στρατιώτας. Γυναίκα, λέγει ὁ χωρικός, ἐτοίμασε τὴν τράπεζαν, καὶ σὺ, Ἄννετα φέρε τυρὶ καὶ βούτυρον.

Καὶ αἱ δύο ὑπήκουσαν προθύμως. Ὁ γέρον ἐκλείσε τὴν θύραν καὶ ὠδήγησε τοῦς Βέρζερ εἰς τὴν ἀπέραντον αἴθουσαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐντὸς ὀλίγου ἠκούετο ὁ κρότος μαχαίρων καὶ πινακίων. Ὁ χωρικός παρατηρῶν τοῦς ξενιζομένους μετ' εὐαρεσκείας ἠρώτησεν :

— Καὶ ἡ μάχη ; Τόσον καλὰ ἠκούοντο οἱ πυροβολισμοί, ὅστε ἐνόμιζέ τις, ὅτι εὐρίσκετο καὶ ὁ ἴδιος ἐκεῖ.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀνεσήκωσε τοὺς ὤμους. Δὲν ἠξέευν τίποτε ἐγὼ εἶπεν, ἀπεχωρίσθημεν ἐκ τοῦ στρατεύματος καὶ ἡ νύξ μᾶς ἠμπόδισε νὰ ἐπανεύρωμεν τὸν δρόμον μας.

— Ἄ ! λέγει ὁ γέρον, δὲν ἔχετε παρὰ ν' ἀκολουθήσητε τὸν ποταμόν· εἰμαι δὲ βέλαιος, ὅτι πρὶν ἢ κάμψη δέκα μίλια, θὰ εὐρήτε τοὺς ἰδικούς σας.

— Ἡ τοῦ Ἄγγλου, εἶπεν εἰς στρατιώτης· διότι ἂν ὁ στρατηγὸς Ζουβέρ εἶναι νικητὴς, δόναται τις νὰ βαδίση ἀεὺ πρὸς, ἀλλ' ἂν τὸ ἐναντίον, ὁ ἐχθρὸς βεβαίως θὰ κατέχη ὄλας τὰς διόδους.

Μία φωνὴ ἠχηρὰ ἠκούσθη αἰφνιδίως.

— Λοχαγέ, ἐν τὸ ἐπιθυμητῆ, δύναμαι νὰ σᾶς πληροφρήσω περὶ τούτου.

Ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν πρὸς τὴν Ἀννέταν.

Ὀλίγον ὠχρὰ, ἀλλὰ σταθερὰ ἐπανελάβεν :

— Ἐκεῖ ὅπου θὰ ἐμποδισθῆ ἓνας ἄνδρας, μίαν γυναῖκα θὰ περάσῃ· δὲν θὰ ὑποπτευθοῦν ἐμέ.

Ὁ Βερζὲ παρετήρει τὸν γέροντα, ὅστις ἐμειδίει διὰ τὴν ἐκπληξίν του καὶ, προσελθὼν τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του ὁ γέρον Βέρζερ, ἐμειδίασε παραδόξως καὶ εἶπε μετ' ὑπερηφανείας :

- Μπράβο Ἀννέτα, μπράβο, κόρη μου, ὠμίλησες γενναίως.
- Δὲν σκέπτεσθε, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς, τοὺς λέοντας, τὸν ἐχθρὸν, τὴν νύκτα... κρότος βροντῆς, ὅστις ἔσεισε τὴν οἰκίαν, ἰὸν διέκοψεν... καὶ ἡ καταιγίς ; ;
- Ἡ πατρὶς ἔχει ἀνάγκη ὄλων τῶν τέκνων της ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ χωρικός.
- Ἡ Ἀννέτα ἀνεχώρησε καὶ παρευθὺς ἠκούσθησαν ἐν τῇ αὐτῇ πατήματα ἵππου· ἐπανελθοῦσα δὲ φαιδρὰ, εὐλογητὸς ὁ Θεός, εἶπεν ἰδοὺ ἡ καταιγίς, εἰμαι βεβαία, ὅτι θὰ παρέλθῃ ἀμέσως.

— Εἶσαι ὠπλισμένη ; ἠρώτησεν ὁ πατήρ.

Αὕτη ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχέος ὄπλου, ἀλλ' ὁ λοχαγὸς σηκωθείς εἶπε : διὰ μίαν τοιαύτην ἀποστολὴν αὐτὸ τὸ ὄπλον εἶναι ἐντελῶς ἀκατάλληλον· λάβετε αὐτὸ, δεσποινίς· καὶ ἐξαγαγὼν τὸ πολύκροτόν του τὸ ἐνεχείρησεν εἰς αὐτὴν, ἥτις τὸ ἐκρέμασεν ἀπὸ τὴν ζώνην της λέγουσα :

- Ἦτο ὁ γέροντος ἀνεχώρησε καὶ παρευθὺς ἠκούσθησαν ἐν τῇ αὐτῇ πατήματα ἵππου· ἐπανελθοῦσα δὲ φαιδρὰ, εὐλογητὸς ὁ Θεός, εἶπεν ἰδοὺ ἡ καταιγίς, εἰμαι βεβαία, ὅτι θὰ παρέλθῃ ἀμέσως.
- Εἶσαι ὠπλισμένη ; ἠρώτησεν ὁ πατήρ.

Αὕτη ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχέος ὄπλου, ἀλλ' ὁ λοχαγὸς σηκωθείς εἶπε : διὰ μίαν τοιαύτην ἀποστολὴν αὐτὸ τὸ ὄπλον εἶναι ἐντελῶς ἀκατάλληλον· λάβετε αὐτὸ, δεσποινίς· καὶ ἐξαγαγὼν τὸ πολύκροτόν του τὸ ἐνεχείρησεν εἰς αὐτὴν, ἥτις τὸ ἐκρέμασεν ἀπὸ τὴν ζώνην της λέγουσα :

- Ἦτο ὁ γέροντος ἀνεχώρησε καὶ παρευθὺς ἠκούσθησαν ἐν τῇ αὐτῇ πατήματα ἵππου· ἐπανελθοῦσα δὲ φαιδρὰ, εὐλογητὸς ὁ Θεός, εἶπεν ἰδοὺ ἡ καταιγίς, εἰμαι βεβαία, ὅτι θὰ παρέλθῃ ἀμέσως.
- Ὁ Θεός νὰ σὲ ἀκούσῃ, ἀνέκραζεν ὄλοι.
- Ἡσπᾶσθη τοὺς γονεῖς της καὶ ἀνεχώρησεν ὁ Βερζὲ ἐξῆγαγε τὸ ὠρολόγιόν του καὶ τὸ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης· περὶ τὴν ἀνατολὴν ἔως ἐπιστρέψῃ, εἶπεν.
- Ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς οὔτε μίαν λέξις δὲν ἀντηλλάγη.
- Καθισμένη εἰς μίαν γωνίαν μὲ τὴν ποδιάν της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἡ μήτηρ, ἔκλαιε σιωπηλῶς.

Ἡ ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων ἀνέτειλε. Σταγόνες ὕδατος ἀπὸ τὴν βροχὴν τῆς νυκτός ἔλαμπον ὡς ἀδάμαντες, ἐπὶ τῶν πλατέων σκετεινῶν φυλλωμάτων μὲ τὸν πρῶτον δὲ κελαδισμὸν τῶν πτηνῶν, ἀντήχησεν ὁ πρῶτος βρυχηθμὸς τῆς μάχης. Οἱ τριάνκοντα ἄνδρες τοῦ λοχαγοῦ Βερζὲ εἶχον ὀχυρώσει, ὅπως ἠδυνήθησαν, τὴν ἑσπερινὴν καὶ ἀνέμενον μετ' ἀγωνίας

τὴν ἐπιστροφὴν τῆς νέας, διὰ νὰ μάθουν ἂν αἱ δίοδοι ἦσαν ἐλεύθεραι· ἀλλ' αἱ ὄραι παρήρηγοντο καὶ αὕτη δὲν ἐπανηλθεν. Εἶχεν ἀράγε συλληρθῆ καὶ φρουρηθῆ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἡ κατασπαραχθῆ ὑπὸ τῶν θηρίων ; τίς νὰ ἐπινοήσῃ τὴν ἐξοδον ;

Ἄφνης μίαν ἐμπυροκρότησις ἠκούσθη. Οἱ Βέρζερ ἔτρεξαν μὲ τὴν καρβίναν εἰς τὸ χεῖρ, ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς τῶν τοῦς ἠμπόδισεν. Ὅπιστω ! τέσσαρες ἄνδρες μόνον. Καὶ ὁ γέρον χωρικός, παρουσιασθεῖς μὲ τὸ ὄπλον του ἀνὰ χεῖρας : ἐγὼ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν, λέγει διὰ φωνῆς τραχεῖας, οἱ ὀφθαλμοὶ σου ἐσπινθηροβόλουν, ἦτο εὐθυτενῆς, εὐτολμος, μεγαλοπρεπῆς.

Ὁ ἀξιωματικὸς συγκατετέθη καὶ οἱ πέντε ἄνδρες ἀνεχώρησαν. Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας παρήλθεν ἐν ἀγωνίᾳ, ὅτε εἰς τῶν στρατιωτῶν ἐφώνησεν : Ἰδοὺ τους.

Εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ ἐφάνησαν οἱ στρατιῶται φέροντες ἐν φορτίον· ἡ μήτηρ ἔρωσε κραυγὴν ὀξείαν καὶ ἐροῖφῆ ἐπ' αὐτοῦ.

Νεκρά ; ἐφώνησεν ὁ Βερζὲ.

Ζῶσα ! ἀπεκρίθη ὁ πατήρ. Γραῖα, ἠσύχασε, δὲν εἶναι τίποτε.

Μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἐκάθισαν τὴν Ἀννέταν ἐπὶ τῆς μεγάλης ἀχυρῆς πολυθρόνας τῆς προωρισμένης διὰ τὸν γέροντα. Ἦτο ὠχρὰ, ἀτονισμένη, καταλασπωμένη, μὲ φορέματα κουρελιασμένα, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔλαμπον ὑπὸ μεγάλῃ χαρᾶς καὶ ἐμειδίει.

— Τί νέα ; ἠρώτησεν ἀγωνιωδῶς ὁ λοχαγός.

— Νικηταί ! ἐψύθησε, καὶ ἐξαγαγοῦσα τῆς ζώνης της τὸ πολύκροτον τὸ ἔπεινε εἰς τὸν Βερζὲ.

— Ἐκράτησα τὴν ὑπόσχεσίν μου, δὲν ἔχει οὕτω ; καὶ θὰ ἠρχομὴν γρηγορώτερα, εἶπεν, ἐὰν ὁ ἵππος μου πτοηθεῖ· δὲν μὲ ἔφερεν εἰς τὸ δάσος, ὅπου καὶ ἀνετράπη· ἔμεινα λιπόθυμος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατόπιν συνελθοῦσα ἐβάδισα πρὸς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' αἱ δυνάμεις μου μὲ ἐγκατέλειψαν καὶ ἐμπυροβόλησα, ὅπως σᾶς εἰδοποιήσω.

Ὁ λοχαγὸς τῆς ἐφίλησε τὴν χεῖρα καὶ ἀπῶθῶν ἐλαφρῶς τὸ πολύκροτον· φύλαξέ το, τῆς εἶπε σιγᾶ, πρὸς ἀκίμησιν τῆς φρικώδους αὐτῆς νυκτός τῶν Χριστουγέννων.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, Μαρία Β. Ζερβουδάκη.

Η ΝΥΞ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Εἶνε νύξ ἡμερος· δὲν ὑπάρχει ἐλαχίστη πνοὴ ἀνέμου· νύξ ἀσέληνος, σκιερὰ· ποῦ καὶ ποῦ φερίονται εἰς τὸν οὐρανὸν ἀστέρες τινεῖς (σελαγιζόντες). Ἄκρα ἐπικρατεῖ ἡ τύχη. Δὲν ἀκούεται οὔτε ὕλακὴ κυνός, οὔτε ἄσμα κυντερίνου πτηνοῦ· ἔπαυσαν ὀλοτελῶς· καὶ τὰ ἀπὸ πολλοῦ ἀραιούμενα τῶν διαβητῶν βήματα. Μόνη παρὰ τὴν κλειστὴν τοῦ παραθύρου ὕαλον τείνω τὸ οὖς καὶ προσπαθῶ ν' ἀκούσω, ἢ διακρίνω τι εἰς τοὺς κήπους· οὐδὲν ἄλλο βλέπω παρὰ τὰς διαγραφόμενας τῶν γυμνῶν φύλλων δένδρων σκιάς ἐν τῷ σκάτει, ὡς ἀποσκελετωμένους γίγαντας. Τὸ πᾶν ὑπνωττεῖ ὑπὸ τὸ σιωπηλὸν τῆς μελαίνης βασιλείσεως κρότος. Οὐδὲν σημεῖον ζωῆς νομίζει τις ὅτι ἐξέλιπεν αὕτη. Τὸ ἰσόροφρον μόνον τοῦ φανοῦ φῶς διαμαρτύρεται κατὰ τῆς γενικῆς ταύτης νύκτος τρεμοσβύει, χαμηλῶνει, ὑψύται, ὡς νὰ διατελῆ ἐν ἐκστάσει καὶ συγκινήσει. Τί σοῦ συμβαίνει λοιπόν, ὦ ἐρυθροκύ-

νον φως ; τί σέ κάμνει νά ύψώνεσαι ώς ν' ανοίγης τούς οφθαλμούς σου, ώς νά βλέπης τι ασύνηθες, ώς νά φοβήσαι και νά χαίρης έν τῷ ἔμα ; Μήπως ή νύξ αὐτή δέν εἶνε ή ἰδία, τήν ὁποίαν βλέπεις, ἀφ' ὅτου σ' ἔστησαν εἰς τήν θέσιν σου ; Τί σέ κάμνει ἀνά πᾶν δευτερόλεπτον νά τρέμης, νά λαμβάνης τόσας ἐλικοειδεῖς στροφάς, και ν' ἀλλάσσης χρώμα ; ποῖον παράδοξον μυστήριον κρύπτει λοιπόν αὐτή δι' ἐσέ ; "Ὅλα ὅσα ἐσυνείθισας νά βλέπης περίξ σου εἶνε εἰς τήν θέσιν των· τὸ ὠρολόγιον τῆς ἐνοριακῆς ἐκκλησίας, ὁ μόνος ἐξυπνος σύντροφός σου εἰς τὸ διάστημα τῆς νυκτός, ὡς και πάντοτε, σου λέγει τὸν χρόνον. Ἴδου, σημαίνει ἄς ἀριθμῶμεν τὰς ὥρας. Ἐσήμανε τήν δωδεκάτην· ἀλλ' ἰδου και οἱ κώδωνες ἄλλων ἐκκλησιῶν. "Α ! τῶρα ἐνθυμήθην· ἀγγέλλουν τὸ νέον ἔτος. "Ω ! εἶχες δίκαιον ! ἰδου τὸ νέον, ἰδου τὸ μυστήριον. Καὶ ὄχι πλέον μυστήριον νέου ἔτους, ἀλλὰ και νέου αἰῶνος. Τί φέρεi ἀρά γε ὁ νέος αὐτός αἰών ; ὁμοιάζει τὸν προκάτοχόν του ; Εἰσήλθομεν ἄρα εἰς τὸν δρόμον του ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ! Ἐτελείωσεν ὁ δέκατος ἔνατος, εἰς τὸν ὁποῖον εἰδαμεν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἐξέπνευσε λοιπόν ! σικιά παραγχαφείσα και οὗτος εἰς τὸ ἀχανές τῆς αἰωνιότητος βασιλείον· κόκκος ἄμμου προστεθείς εἰς τήν θάλασσαν. Καὶ ἤρχισεν ὁ εἰκοστὸς τὸν δρόμον του !

"Ω χρόνε ! ὦ υἱέ, σύ, τῆς γῆς, ὁ μὴ φεισθεῖς οὐδὲ τοῦ πατρὸς σου, οὐδὲ τῶν ἰδίων σου τέκνων ! ὦ πανδαμάτωρ ! ὦ ἀείζωε ! Ὁ δημιουργῶν ἀνάως διὰ τῆς μιᾶς σου χειρὸς, και καταστρέφων διὰ τῆς ἑτέρας. Ὁ ἀκάματος εἰς τὸ νά παράγῃς και ἀνυφοῖς και πράγῃς και ἀναστηλοῖς και ἀμείλικτος εἰς τὸ ν' ἀφαιρῇς και κατεδαφίξῃς και κατασκάπτῃς και ἐξουδετεροῖς.

"Ἐγκαινιάζεις λοιπόν και πάλιν νέον στάδιον ; Ἄλλὰ δέν εἶσαι νέος, σύ με τήν χιονώδη κόμην και τὸ ἐρρυτιδωμένον πρόσωπον· δέν εἶσαι νέος, σύ ὁ μὴ γνωρίζων, οὐδὲ σύ αὐτός, τήν ἀρχήν σου· δέν εἶσαι νέος με τήν παγερόν πνοήν και τὸ παγωμένον βλέμμα, ὁ διερχόμενος ἐπὶ γενεᾶς γενεῶν και βλέπων και ἐξαφανίζων αὐτάς ἀπαθῶς. Πόσοι πρὸ ἑκατὸν χρόνων ἐχαίρετῃσαν ψάλλοντες τὸν μικρὸν σταθμὸν τοῦ δρόμου σου ! Ποῦ εἶνε τῶρα αἱ λύραι των ! Πόσοι ἔστρωσαν με ἀνθη τὸν δρόμον σου, κατὰ τήν πρώτην τῆς ἀριζεύς σου ἡμέραν ! Τί φέρεις ἀρά γε διὰ τὸ γένος τὸ ἀνθρώπινον, εἰς τὸ νέον σου τοῦτο στάδιον ; Μᾶ ; φέρεις ρόδα ἢ νεκράνθημα ; τήν ἐλαίαν και δάφνην, ἢ κυπάρισσον και ἰτέαν !

Ζυρίχη

Μαρία Πινέλλη

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

"Ἡ Μαρία ἔκλεισεν ἔσωθεν τήν θύραν τῆς, ἤναψε τὸν ἐπὶ τοῦ γραφείου τῆς ἐλαιόλυχον, ἐξηπλώθη εἰς τὸν ἴδιον σοφᾶν, ὅπου διήλθε τήν πρώτην νύκτα τῶν γάμων τῆς, ἔθεσε τὸν καφέ τῆς εἰς τὸ παρακείμενον τοῦ σοφᾶ τραπέζακι, ἔκαμε και πάλιν με τοὺς δύο βραχιόνάς τῆς ἐν ὠραῖον στεφάνι εἰς τήν κεφαλήν τῆς και ἤρχισε νά ρεμβάζῃ. Ἀφῆρέθη τόσον, ὥστε ἐλησμόνησε και τὸν καφέ τῆς, ἦτο δὲ ἀκόμη ἐντελῶς γεμάτος ὁ κυθίσκος τῆς, ὅταν μετὰ ὦραν ὄλην ὡς ἀφύπνισθη ἀπὸ τοὺς ρεμβασμούς τῆς ἐκατέβηκε τὰ χέρια τῆς και

περιέβλεπε με ἐν βλέμμα ὄλον τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δωματίου τῆς.

Τότε ἀντελήφθη ὅτι δέν εἶχε πῖει τὸν καφέ τῆς, και μολογοῦσα, ἐνῶ ἔφερε τὸ φλιτζάνι εἰς τὸ στόμα, εἶπε : ἄ ! θὰ ἐπάγωσε ! τί καίμα ! Ἐβλεπέ τῆς ὅτι ἀπελάμβανε με μεγάλην ἠδονὴν και τήν ἀνάπαυσιν ἐκείνην τοῦ σώματος και τῆς ψυχῆς και τὸ μαυρὸν ὑπόπικρον ρευστόν, πρὸς τὸ ὁποῖον ἰδιάζουσιν τρέφουν ἀγάπην οἱ κάτοικοι τῆς Κ/πόλεως.

"Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸν καφέ τῆς ἐσηκώθη, ἐσήμανε τὸν κώδωνα και χωρὶς νά περιμένῃ τήν Ἄνναν νά ἀνέλθῃ μέχρις αὐτῆς, ἐξῆλθεν εἰς τὸν διάδρομον και τῆς εἶπεν, ὅτι τήν ἀπῆλλατσε τοῦ κόπου νά τῆς φέρῃ βραδύτερον τείον, διότι ἠαθάνετο μεγάλην κόπωσην και θὰ ἐκοιμάτο ἀμέσως.

Τὴν νύκτα τῆς ἐκείνην διήλθε πολὺ ἥτυχα. Μετὰ τόσας ἡμέρας συγκινήσεων ἦτο τόσον καταπονημένον και τὸ σῶμα και ἡ ψυχὴ τῆς, ὥστε ἐκοιμήθη ἕνα μακρὸν και συνεχῆ ὕπνον, χωρὶς ὄνειρα, ὕπνον ἡσυχον και ἤρεμον, ὕπνον, ὅστις τῆς ὑπενθύμιζε τὰ παιδικὰ τῆς ἔτη.

"Ὅταν ἐξύπνησε τὸ πρωτὸν ἦτο πλέον πολὺ ἀργά. Ἡ Ἄννα εἶχεν ἔλθει και κτυπήσει δύο φορὰς τήν θύραν τῆς, διότι πρωτὸν, πρωτὸν ὁ Κώστας εἶχε στείλει γράμμα και ἀνθη, και ὁ κομιστής ἐπερίμενε ἀπάντησιν. Ὅταν λοιπόν ἡ Μαρία εἶχε ζητήσει καφέ, ἡ ὑπηρετρία ἔτρεξε και με τήν συνήθη φλυαρίαν τῆς, ἀφοῦ ἔδωκε τὸ γράμμα και τὰ ἀνθη, ἤρχισε νά λέγῃ ὅτι δύο φορὰς εἶχεν ἔλθει, ἕως τῶρα ὁ κομιστής τῶν ἀνθῶν ζητῶν ἀπάντησιν, ὅτι αὐτὴ ἐπανειλημένως ἐκτύπησε τήν θύραν, ἀν και δέν ἤθελε νά ἀνησυχῆσῃ τήν ματακζέλ, ὅτι ἡ Madama τῆς....

"Ἡ Μαρία δέεκοψε τὸν χεῖμαρρον τῶν λόγων τῆς μικρᾶς, ἐπειγομένη νά ἀναγνώσῃ τὰς ὀλίγας λέξεις, τὰς ὁποίας ὁ σύζυγός τῆς τῆς ἔγραφε. Ἴδου τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς :

Μαρία μου,

Καλὴ ἡμέρα ! Ἐῶγε διὰ τὸ βρατικὸν δῶρον ὅπου ἔστειλες εἰς τήν μητέρα, εἶχες θαυμασίαν ἐμπνευσιν· σὲ φαντάζεται κάτοχον πολυτιμῶν θησαυρῶν και τοῦτο βρᾶναι πολὺ εἰς τήν πλάστιγγα τῶν ὑπὲρ τοῦ γάμου μας δικησέων τῆς. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τήν μητέρα μου με τὰς σκέψεις τῆς. Μοῦ λείπεις φοδερὰ, Μαρία μου. Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι αἰὼν ὄλος ἀπότου ἐχωρίσθημεν. Μοῦ δίδεις τήν ἀδειαν νά παραβιάσω τὰς συνθήκας μας και νά ἔλθω νά σέ ἰθῶ ; Ὅθ τὸ εἶχῃ κίμει πρωτὸν, πρωτὸν σήμερον, — τόσον στενοχωροῦμαι μακράν σου — ἀν ἡ μητέρα δέν μοῦ ἔλεγεν, ὅτι ἦτο ἐνδεχόμενον νά συναντήσω τὸν πατέρα μου εἰς τῆς χερσιτωμένης; νοικοκυρᾶς σου, ἡ ὁποία φαίνεται, ὅτι τὸν ἐξέλεξε διὰ τὰς οικονομολογικὰς ὑποθέσεις τῆς, ὑπὸ τήν εὐρεῖαν τῆς λέξεως σημασίαν. Ὅθ περιμένω λοιπόν ὄλον τὸ πρωτὸν και μόνον μετὰ τὸ πρόγευμα θὰ ἔλθω. Τὰ ἀνθη μου θὰ σοῦ εἴπουν πόσον σὲ ἀγαπῶ και θὰ σοῦ μεταδώσουν τὰ θερμὰ φιλικὰ μου και τὰς θωπεῖας μου.

Κώστας

"Ἡ Μαρία ἔγραψε και αὐτὴ ὀλίγας λέξεις, τὰς ἐκλείσεν ἐν τῆς φακέλλου και τὰς ἔδωκεν εἰς τήν ὑπηρετρίαν.

«Κώστα μου, ἔλεγε». Ὅθ σὲ ἀναμένω ὅταν θέλῃς, ἀλλὰ θὰ μοῦ εἶναι πολὺ δυσάρεστον νά ψευδῶμαι εἰς τήν Mme Marie. Διὰ τοῦτο προτιμῶ, ἐὰν θέλῃς, νά συναντηθῶμεν ὅπου μοῦ ὀρίσῃς και νά ὑπάγωμεν νά κάμωμεν ἕνα μεγάλον περίπαιον μαζῆ.

Σὲ εὐγνωμονῶ διὰ τὰ λευκά μου ρόδα, και σοῦ ἀνταποδίδω ὄλα τὰ φιλικὰ και ὄλα τὰ χάδια, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔφεραν.

Μαρία

"Ἐλυσεν ἔπειτα τήν ἀνθήνιν δέσμη, ἐσκόρπισε τὰ ρόδα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, και με τὸ ψαλίδι τῆς ἀπέκοψεν ὄλα τὰ ξηρὰ των φύλλα. Τὰ ἐτοποθέτησεν ἐπάνω εἰς μικρὰ δοχεῖα και πιατάκια, τὰ ὁποῖα ἐσκόρπισεν εἰς τὰς μικρὰς ἐταζέρας, ὅπου εἶχε βιβλία και προπλάσματα. Ἐβλεπε κανεῖς, ὅτι με ἀληθῆ ἀγάπην ἠσχολεῖτο εἰς τὸ ἔργον αὐτό, ὅτι τὰ ἀνθη τῆς ἠγάπα ὡς νά εἶχαν ψυχὴν, ὅτι τὰ ἐπεριποιεῖτο, ὡς νά ἤθελε νά τὰ ἀποζημιώσῃ διὰ τὴν σκληρότητα τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι τὰ ἔκοπταν ἀπὸ τοὺς θάμνους των και τὰ ἀπέσπων ἀπὸ τὰς θωπεῖας τοῦ ἡλίου και ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς μητρὸς των γῆς. Τῶρα μάλιστα ἀπότου εἶχεν ἀγαπήσει, ἡ ψυχὴ τῆς εἶχε γίνεi τρυφερὰ και εὐαίσθητος, και τὰ ἀνθη δι' αὐτὴν ἐξεπροσώπων τοὺς ἀγγέλους τῆς γῆς, ἀφοῦ μόνον μειδιάματα και μύρα ἐσκόρπιζαν γύρω των και μόνον εἰς ἀρμονίαν χρωμάτων και σχημάτων ἐφαίνοντο διερμηνεύοντα τὴν αἰωνίαν γλῶσσαν τοῦ ἔρωτος.

Τὰ ἐθαύμασεν ἀρετὴν ὦραν και ἐνῶ ἐπὶ τοῦ γραφείου τῆς εἶχε τοποθετήσῃ τὸ δοχεῖον με τὴν ἀνοδομένη τῆς προτερίας, ἤλλαξε τῶρα αὐτὴν με τὰ μικρὰ ἀνοθοφόρα πιατάκια, τὰ ὁποῖα εἰς ἀρμονικὴν ἀταξίαν ἐσκόρπισεν ἐδῶ και ἐκεῖ. Ἐπειτα ἐτοποθετήθη εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, εἰς ἣν τὴν εἶχονμεν ἴδει γράφουσιν τὸ πρωτόν μετὰ τὸν γάμον τῆς γράμμα πρὸς τὴν φίλην τῆς, και ἤρχισε και πάλιν νά γράφῃ. Ἡ ἐπιστολὴ τῆς τῶρα διηυθύνετο πρὸς τὴν μητέρα τῆς :

«Μάννα μου» ἔλεγε. «Τῶρα εἴπερ ποτε ἄλλοτε αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νά σὲ ὀνομάσω με τὸ μεγάλο αὐτὸ ὄνομα τῆς μάνας. Ἐῶς τῶρα ἦσο ἡ μητέρα και ἡ μαμμιά μου, οἱ τίτλοι, αὐτοὶ τοὺς ὁποῖους ἡ γραμματικὴ και ὁ συρμός ἐνομοθέτησαν και τοὺς ὁποῖους μηχανικῶς ἀπαγγέλλομεν, ἀπότου ἀρχίσωμεν νά ἀθρῶνωμεν λέξεις. Τῶρα ποῦ ἡ ψυχὴ μου εἶναι ὄλη ἀγάπη και ὄλη στοργὴ και ὅπου αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ὑποβάλω τὴν ἰδικὴν σου εἰς μεγάλην δοκιμασίαν, τῶρα ὅπου ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ ὄλην τὴν ἐπιείκειάν σου και ὄλην σου τὴν τρυφερότητα και ὄλην σου τὴν συγγνώμην, μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νά σοῦ δώσω τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἡ φύτις μᾶς ὑπαγορεύει εἰς τὰς μεγάλας και ἐκτάκτους τῆς ζωῆς μας στιγμὰς. Μάννα μου ! λέγομεν, ὅταν πονοῦμεν· μάννα μου ! ὅταν φοβοῦμεθα· μάννα μου ! ὅταν κινδυνεύομεν και μάννα μου ! ὅταν ἀγαπῶμεν.

Τὴν εἶπα τὴν μεγάλην λέξιν, ἀν και ὀλίγον ἀργά. Ἐπρεπε βέβαια εἰς ἐσένα νά ἐμπιστευθῶ τὸ μυστικόν μου αὐτὸ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, ὅπου ἠσθάνθη ὅτι ἡ καρδιά μου εἶχεν ἀφύπνισθῆ εἰς τὸ ὠραῖον αἶσθημα τῆς ἀγάπης. Ἄλλὰ δέν ἐτόλμησα, μητέρα μου, διότι και ὅταν ἤμουν μαζῆ σου μικρὸν παιδί ἀκόμη, ἀν και με ἀγαποῦσες πολὺ, δέν κατάρθωσες νά ἐμβάλῃς μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μου τὸ αἶσθημα τῆς ἐμπιστοσύνης, δέν με ἐσυνείθισες νά σοῦ λέγω ὅτι αἰσθάνομαι, δέν ἐνόμισες ὅτι ἠμποροῦσες νά εἶσαι μητέρα μου και φίλη μου μαζῆ. Ἐφοδοῦμην πολὺ, μητέρα μου, εἰς τὸ σπῆτι μᾶς, ἐφοδοῦμην τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν του δέν μοῦ εἶπε μίαν γλυκεῖαν λέξιν, και ἐσυνείθισα νά φοβοῦμαι και σέ, ἡ ὁποία ἐν τούτοις με ἠγάπα, ἀν και δέν ἤθελες νά δείξῃς τὸ αἶσθημά σου αὐτό. Καὶ ὅσους φοβοῦμεθα, μητέρα μου, ἠμποροῦμεν ἔως νά τοὺς ἀγαπῶμεν, ἀλλ' ὄχι και νά τοὺς ἐμπιστευθῶμεθα.

Ἴδου διατὶ ἐδίστασα ἐπὶ ἐξ ἡμῶν τῶρα νά σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδιάν μου, και δικτὶ και αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ὅπου τὰ πράγματα πλέον ἐτελείωσαν, ὅπου δέν ὑπάρχει τρόπος οὔτε νά ὀπισθοχωρήσω, οὔτε νά σταματήσω, αἰσθάνομαι τὴν ψυχὴν μου νά καταλαμβάνεται ἀπὸ ἐν αἶσθημα φόβου και ἀγωνίας, ὡς νά εἶμαι ἐνοχος μεγάλου ἐγκλήματος. Μὴν ἀνησυχῆς, μὴν τρομάξῃς, μητέρα μου. Δέν ἔκαμα τίποτε κακόν. Δέν ἔκαμα τίποτε διὰ τὸ ὁποῖον νά ἐρυθριάς. Ἠγάπησα, ἠγαπήθη και ἔγεινα νόμιμος σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ.

Τὸ ἐγκλημά μου εἶναι, ὅτι δέν εἶχα τὸ θάρρος νά σοῦ ἀναγγεῖλω τὴν ἀπόφασίν μου πρὸ τοῦ γάμου μου, ὅτι δέν ἐζήτησα τὴν συγκατάθεσίν σου και τὴν εὐλογίαν σου, ὅτι δέν ὑπεβλήθη εἰς τοὺς τύπους, τοὺς ὁποῖους ἐπιβάλλουν οἱ οἰκογενειακοὶ δεσμοὶ και τὰ καθήκοντα τῶν τέκνων ἀπέναντι τῶν γονεῶν.

Μάνα

ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ

Μετὰ μεγάλης ἐπισημότητος ἐτελέσθη κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Πικρασσοῦ ἡ ἐπέτειος τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συνδέσμου τῶν ἐν Ἀθήναις Κυπρίων.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου κ. Γ. Φραγκοῦδης, ὁ τόσον γνωστός εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν και διὰ τὴν δημοσιογραφικὴν δραστην του και διὰ τὰ θερμὰ πατριωτικὰ αἰσθηματὰ του, ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας, ὁ κ. Πολέμης ἀπήγγελε ποιήματα ἐπικαιρον, ἐψάλλησαν δὲ και ὕμνοι και ἀπηγγέλησαν ποιήματα και ἐν γένει ἡ εορτὴ διεξήχθη μετὰ πολλῆς ἐπισημότητος και ἐπιτυχίας.

Ἰδιαίτερα συγχαρητήρια πρὸς τὸν ρέκτων πρόεδρον τοῦ Συνδέσμου τῶν Κυπρίων, τὸν διερμηνεύοντα τόσον λαμπρῶς τὰ φιλελεύθερα αἰσθηματὰ τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Θ. Μ. Ἀθήνας. Διατὶ δίδετε τόσην σημασίαν εἰς τὸ ὄνομα ; Ὁ ἄνθρωπος τιμᾶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ὄνομα και ὄχι τοῦτο ἕκείνον.—Δα Χ. Κ. Τύραβον. Ἐνεγράφητε. Ἀποσταίλατε, εὐαρεστομένη, συνδρομήν.—Δα Εὐ. Δ. Σύρον. Διατὶ δέν ἐνεκρήθη.—Καν Εὐ. Μ. Τ. Σεβερῖνον. Ἐν ὠραῖον χρυσόδετον βιβλίον, ἐὰν εἶναι ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων, ἐν ὠραῖον ἐργόχειρον διὰ γραφῆν ἢ ἐν κόσμῳ, ὡς χρυσοῦν μολυβδοκόνδυλον ἢ καρφίτσαν πολυτιμον λαϊμοδέτου. Ἐλήφθη. Στέλλεται.—Δα Εὐ. Φ. Λίον. Μυρίας και θερμὰς εὐχαριστίας. Ἐλήφθησαν. Γράφω και πάλιν.—Καν Χ. Κ. Τύραβον. Εἶμαι ἀσυγχώρητος. Ἄλλὰ δέν πταίω. Ἐλήφθησαν ἀμφοτέραι. Πολλὴν εὐγνωμοσύνην. Γράφω ἐκτενωῶς. Ἡμῖν πινυμένη ἀπὸ ἐργασίας.—Κον Α. Α. Συμπριχίτε. Ἄν και σᾶς ἐγράψαμεν ἀμέσως, δέν ἐλάβομεν ὅμως ζητούμενα. Ἀναμένομεν.—Δα Μ. Π. Ζυρίχην. Πολλὴν και πάλιν εὐγνωμοσύνην. Δέν ἔγραψα διότι δέν εἶδον καιρὸν. Λόγια τῆς Πλόρης ἐστάλησαν ἐπὶ συστάσει. Ὁ συγγραφεὺς ἔκαμε παραστάσεις εἰς τὸ ἐδῶ ταχυδρομεῖον. Στέλλεται ἐκ δευτέρου. Βιβλία διπλογραφικὰ δέν ὑπάρχουν. Ἀντίτιμον εἰς τὴν διαθέσιν σας.—Καν Ν. Κ. Πάτρας. Δέν ἔγραψα, διότι δέν ἠυκαίρησα. Καὶ πάλιν θερμὰς εὐχαριστίας.—Καν. Αἰ. Δρ. Manchester. Συνεμορφώμεν ὀδηγίαι σας. Τὴν ζητομένην ἀπόδειξιν λαμβάνετε.—Κον Β. Χ. Κάρροτον. Εὐχαριστῶ δι' ἀποσταλῆν. Ὑδωρ Κολωνίας ἢ ὄξος εἰς τὸ νερόν και ρυζόκονιν.—Κον Κ. Κ. Κπολιε. Δέν εἶμεθα σύμφωνοι. Τὰ ἡμερολόγια τιμῶνται 1 φρ. χρ. Γράψατέ μοι πόσα σᾶς ἐξητήθησαν πρὸς ἔγκαιρον ἀποστολήν.—Κον. Μ. Β. Ζαχαρίη. Ἐλάβετε τὴν τελευταίαν μου ; Ἐβράδυνα νά γράψω, διότι ἤμην πολὺ ἀησχολημένη. Καὶ πάλιν θερμὴν εὐγνωμοσύνην δι' ἀποστολήν χρη-

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

Τί περιέχει : ημερομηνία Φιλολογίαν του Βορρ. Έρρικός Υψερ : Κατάμονος. Περιπλοκαί. Φωτόφυξ. Κρίνον λίμνης. Τόλας Δοριάν. Η γέννησις κόρης. Αγροτική εικών εν Ρωσσί. Γνώραι γυναικῶν. Γομηλία δῶρα : Όλιγας Κούζη. François Corpée : Τό χρυσοῦν Λουδοβίκειον. Όδηγία διά γεύματα. Τό ψέμα : Είρήνης Ζαβιτόν. Αρθής Βασιλειάδου, Ιατροῦ : Διατροφή βρεφῶν. Μαρίας Πιρέλλη : Σιδύλαι και προφήτιδες. Schiller : τὸ Ἰδανικόν.

Μεγάλοι γυναίκες τοῦ αἰῶνος : Isabel Aberdeen : Λέγουν : Ἰουλιέτας Ἀδάμ : Η ὄρμος γυνή. Σουλίας Ἀλμπερτόνη : Η ἀγάπη. Σαρμίσας Βιλιτσέκος, ρουμανίδος δικηγόρου : ἡ γυνή εἶναι πολίτις. Καρ Ἀλφόνσου Daudet : Τὰ χαρτιὰ τῶν παιδῶν μου. Βερωνίδος d'Ebner Eschenbach : Μία συνάντησις. Αὐγοστάς Φικερτ : Ποῦ μᾶς φέρει τὸ γυναικεῖον ζήτημα. Ἰρας Ρέτσιους : Κάμνετε τὰ παιδιὰ εὐγενῆ. Αἴνας Μόργενστερν : Τὸ ζήτημα τῆς γυναικός. Ἄδας Νέγγρη. Τέλος Ἀπεργίας. Κλεμάνς Ροαγιέ : Ο φυσικὸς νόμος. Σεβερίνας. Τὸ δολοφόνον πτινόν. Sorgue. Εἰκὼν Σλαβας. Αἰδης Sommerset : Πῶς θὰ γενῶνται παιδιὰ εὐτυχῆ : Ἐλισάβετ Στάρτορ : Η Βίβλος και αἱ γυναίκες. Ζουθίθ Γωτιέ : Μία ἥρωίς τοῦ Ἰαπωνικοῦ θεάτρου. Henri Greuille. Τὸ μικρὸν φῶς. Μαρίας Πιεζάρ Ιατροῦ εἰς νέας μητέρας.

Είρήνης Νικολαΐδου : Τὸ παραμῦθι τῆς ἀγάπης. Φιλανθοῦς : Τὰ φυτὰ τῶν αἰθουσῶν. Φαλιῶς Πασαγιάνρη ὁ λυχνιστάτης.

Παίγνια συναναστροφῶν. Περιέργα. Ἐορτὴ ἀνθῶν. Ο Δεκάλογος τῶν Λουτρῶν. Μία ἄσπρη τρίχα. Γυναικεῖα ἐν Ἐλλάδι. Σωματεῖα. Πρώτη Ἰανουαρίου. Συμβουλαί. Συνταγαί μαγειρικῆς κ.ά.

Τὸ ἐξώφυλλον τοῦ εἶναι ἠριθμένον και διδει δικαίωμα εἰς λαχεῖον, τοῦ ὁποίου κερδίζου πολλοὶ ἀριθμοί, φορέματα, κομψοτεχνήματα, γάντις βιβλία κτλ. Τιμᾶται 1 φρ.

Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀποικιακὰ-ἐδώδιμα και ποτά.

Εἶναι ἐν ἐκ τῶν γνωστοτέρων ἐν Ἀθήναις και σοβαρωτέρων εἰς τὸ εἶδος τοῦ καταστημάτων.

Ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν κατεῖχε τὴν ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν δῶν Ἑρμού και Βουλῆς γωνίαν, συγκεντρῶν ἀσπρικτικῶς κόσμον ἐκλεκτῶν και ἐφοδίαζον τὰ πλουσιώτερα ἀθηναϊκὰ ἐφαυλάκια.

Τὴν πολυάριθμον και ἐκλεκτὴν πελατείαν τοῦ ὀφείλει εἰς τὴν ἀρίστην ἐκλογὴν τῶν εἰδῶν τοῦ, εἰς τὴν μετριότητα τῶν τιμῶν και εἰς τὴν ἄκραν εὐσυνειδήσιαν και προθυμίαν, μεθ' ἧς ἐκτελεῖ τὰς διδομένας αὐτῶ παραγγελίας.

Ἦδη μεταφερθὲν ὀλίγα βήματα ὑψηλότερον ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Βουλῆς ἀριθ. 14, ἐντέος εὐρυτάτου καταστήματος, προέβη εἰς τὴν προμήθειαν μεγάλων ποσοτήτων ἐμπορευμάτων τοῦ κύκλου τοῦ, ἧτοι βουτύρου, ἐλαίου, καφέδων, ζαχαρέως, ὀρυζίων, ὀσπρίων διαφόρων, κονσερβῶν (conserves) σάπωνος, τυρῶν, ἐλαιῶν, γαβαρίου και ἄλλων ἐδώδιμων και ποτῶν ἐκλεκτῶν, ἀπάντων ἀρίστης ποιότητος και πωλουμένων εἰς τιμὰς λῆαν εὐθηνὰς : τὸ κέρδος εἰς τὴν κατανάλωσιν.

Γ. Μ. ΖΑΧΑΡΙΟΥΔΑΚΗΣ

Ὁδὸς Καλαυιάτου 9

Ὁ χειμὼν εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν θερμῶν σκεπασμάτων και ἰδίως τῶν ἐφαπλωμάτων. Ὁ ἐφαπλωματοποιὸς κ. Ζαχαριουδάκης, τεχνίτης ἐκ τῶν ὀλίγων, κατασκευάζει στρώματα και ἐφαπλώματα και μαξηλάκια μετὰ πολλῆς τέχνης εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ. Εἶναι ὁ προμηθευτὴς κλινισκεπασμάτων τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν και ξενοδοχείων, ἔχει δὲ ἐξαιρετικὴν εἰδικότητα διά τὰς προικώας κλινιστολάς, τὰς πολυτελεῖς και περικόμφους. Αἱ μεγάλαί ἐργασίαι, ὡς ἀναλαμβάνει και ἡ προτίμησις, ἦν χαίρει, ὀφείλεται εἰς τὰ ἀρίστα ὕλικά, ὧν κάμνει χρῆσιν εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

Γ. ΠΗΤΤΑ

Ὁδὸς Σταδίου ἀρ. 4. (ἐναντι Βουλῆς)

Και αὐτὸς προνομιούχος, ἀφοῦ εἰς τοὺς προνομιούχους τοῦ πλοῦτου προμηθεύει τὰ ὠραία ἐδώδιμα και ποτά, ἀπὸ τῶν τείων, τὸ κατ' ἐξοχὴν ποτὸν τοῦ συρμού, τὸ τείον τῶν Ἰνδιῶν και τῆς Κίνας, τὸ τόσον γενικευθὲν και τὸ ὁποῖον ἔχει εἰς πολλὰς και ἐκλεκτὰς ποιότητας. Αὐτὸ ἀκολουθοῦν τὰ ὠραία λικέρ, τὰ Ρούμια τῆς Ζαμάικας, τὰ κονιάκ, αἱ σαμπάνιες τοῦ Reims και Epernay και τὰ κρασιά : Ὅλα εὐρωπαϊκὰ με σφραγίδας φημισμένων ἐργοστάσιων.

Μόνος αὐτὸς φέρει κατ' εὐθείαν ἐκ Σικάγου τὰ παγκοσμίου φήμης χοιρομέρια Nelson Morrés, οὗ εἶναι και ἀντιπρόσωπος. Τυριά και βούτυρα γαλλικὰ και ἀγγλικὰ, τὰ ὁποῖα φρέσκα λαμβάνει κάθε ἐβδομάδα. Πάστες νεαπολιτανικῆς Ὅλα τὰ ἀποικιακὰ, δίπυρα τείου γαλλικὰ και ἀγγλικὰ. Κονσέρβες ὄλων τῶν εἰδῶν. Ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν και τὴν Ρωσσίαν ὄλους τοὺς ἄλλαντας τῆς χειμερινῆς περιόδου. Μπανάνες δὲ ὅχι ἐξ Αἰγύπτου, ἀλλὰ κατ' εὐθείαν ἐξ Ἀμερικῆς πολὺ γευστικὰς και ὠραῖον ἐπιδόρητον διά πᾶν γεῦμα.

Ὁ κ. Πήττας, ἀκολουθῶν τὸ ἐν Εὐρώπῃ σύστημα διά τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα, ἐπρομηθεύθη ἐπίτηδες τοιαῦτα ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ἀρίστης ποιότητος και καταλληλότητος διά δῶρα.

ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΦΥΤΑ

Αἱ Ἀθηναὶ ἐξευρωπαϊζονται ὀλονέν. Τὰ ἀνθοπωλεῖά των δύνανται νὰ ἀποτελέσουν ἕνα γνῶμονα ἀλάνθαστον τῆς φιλοκαλίας τῶν Ἀθηναίων. Ὅπου τὰ ἀνθη θεωροῦνται ὄχι πολυτέλεια, ἀλλ' ἀνάγκη, ὁ πολιτισμὸς ἔχει κάμει ἤδη τὴν ὀριστικὴν ἐμφάνισίν του.

Ὁ συναγωνισμὸς τελειοποιεῖ τὰ ἀνθοπωλεῖά μας μεγάλως, ἀλλὰ πάντοτε τὸ τοῦ κ. Κανδῶρου τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κατέχει τὰ σκήπτρα, δύναται δὲ ἀφόβως νὰ συγκριθῆ μετὰ τὰ ὠραιότερα και πλουσιώτερα Παρισινὰ ἀνθοπωλεῖα. Φυτὰ αἰθουσῶν, ἀνθη, ἀνθοδέσμαι, στεφάνοι, ὅλα με καλαισθησίαν και με ἐντέλειαν. Διακοσμήσεις αἰθουσῶν δι' ὠραίων φυτῶν τῶν Τροπικῶν, και ἐπὶ πλέον αὐτὸ τὸ ἀνθοπωλεῖον εἶνε ἀληθινὸς παράδεισος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνῶ δίδομεν τὰς παραγγελίας μας, ἡ ἐκλέγειμεν τὸ εὐνοούμενον ἄνθος ἀπολαμβάνομεν ἀληθῆ καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν. Ὡς δῶρα τοῦ Νέου ἔτους, τὰ ἀνθη και τὰ φυτὰ εἶναι οἱ καλλίτεροι και ποιητικώτεροι διερμηνεῖς τῶν αἰθημάτων μας. Τώρα μάλιστα δε τὰ τεχνιτὰ ἀνθη κατηγορήθησαν ἀπὸ τὰς αἰθούσας και τὰ φυσικὰ σκαρπίζουζ ζωνὴν ὀρόσου εἰς τὸν ξηρὸν ἀέρα τῶν θερμαστῶν τώρα ὑπὲρ ποτε τὰ ἀνθη ὡς δῶρα εἶναι ἐπίκαιρα και πολύτιμα.

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Ἐπεκράτησε και γενικεύεται ὀλονέν ἡ καλὴ συνήθεια ὥστε τὰς προμηθειὰς τῶν ἀνδρικῶν εἰδῶν, ὄχι μόνον τῶν ἀσπρορούχων, ἀλλὰ και πῆλων, γραβατῶν, ἱάβδων ὀμπρελῶν, γαντιῶν ρινομάκτρων νὰ τὰ ἐκλέγωσιν αἱ σύζυγοι διά τοὺς ἀνδρας των, αἱ μητέρες διά τοὺς υἱοὺς των. Αἱ γυναίκες και τὰς καλὰς ποιότητος διακρίνουσιν και τὰς τιμὰς πάντοτε κάμνουσιν εὐθυνοτέρας.

Τώρα μάλιστα μετὰ τὰ δῶρα τοῦ Νέου ἔτους ὀλον τὸ γυναικεῖον φίλον τίθεται εἰς κίνησιν και αἱ ἐπισκέψεις πρὸς τὰ καταστήματα τῶν ἀνδρικῶν εἰδῶν πολυπλασιάζονται. Νομίζομεν ὅτι ταῖς παρέχωμεν ἐκδούλεψιν, συνιστῶσαι εἰς αὐτὰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἐναντι τοῦ Ἀρσακείου γνωστὸν κατάστημα τοῦ Κου Ἰωάν. Χρυσικοπούλου εἰς τὸ ὁποῖον ὅλα τὰ ἀνδρικὰ και παιδικὰ εἶδη εἶναι και ἐκλεκτῆς ποιότητος και τιμῶν ἐξαιρετικῶς εὐθυῶν, πᾶσα δὲ συναλλαγὴ τελεῖται ἐνταῦθα μετ' ἐξαιρετικῆς εὐσυνειδησίας.